

ΠΟΛΥΦΩΝΙΕΣ

Μια φορά και έναν καιρό...

Έτσι ξεκινάνε οι ιστορίες μας στο τεύχος αυτό και γεμάτες φαντασία μας οδηγούν σε μέρη μαγικά. Διαφορετικοί χαρακτήρες αναδύονται και ζωντανεύουν τις ιστορίες αυτές, προσκαλώντας μας να επισκεφτούμε κι εμείς μέρη ονειρικά, βγάζοντας ο καθένας μας το δικό του μήνυμα ανθρωπιάς. Παρακάτω θα διαβάσουμε πολλές και διαφορετικές ιστορίες - ίσως και κάποιες αληθινές - ενός γέρικου δέντρου. Οι παραμυθάδες μας αναλαμβάνουν δράση!!!

Η «άσκηση εμπύχωσης» που γέννησε τα κείμενα ξεκίνησε με το παρακάτω γράμμα από την Πολυφωνούλα προς τους νέους:

Γεια σας! Νά' με πάλι η Πολυφωνούλα!

Δεν μπορείτε να φανταστείτε πόση χαρά είχα όταν έβλεπα τα κείμενα και τις φωτογραφίες σας που μου στείλατε στο προηγούμενο τεύχος.

Έτσι μου δίνετε ώθηση να σας γράψω και για άλλα πράγματα που σκέφτομαι ότι μπορούμε να κάνουμε μαζί.

Είναι χειμώνας, έξω έχει κρύο και χιόνι, κι όλη αυτή η ατμόσφαιρα μου θυμίζει τις ιστορίες και τα παραμύθια που μας έλεγε η γιαγιά μου πριν πολλά χρόνια. Άλλες φορές τρομακτικές, άλλες συγκινητικές και άλλες που μας έκαναν να ξεκαρδιούμε από γέλια.

Μου αρέσει πάρα πολύ να ακούω παραμύθια και φανταστικές ιστορίες. Εδώ και καιρό σκεφτόμουν τι συνέχεια θα είχε μια ιστορία που θα ξεκινούσαμε όλοι μαζί στην αρχή και την συνέχειά της, να την φανταζόταν η κάθε ομάδα ξεχωριστά.

Έτσι αυτήν την φορά λοιπόν θέλω να με βοηθήσετε να γράψουμε μια ιστορία μαζί, μια ιστορία φανταστική που θα ξεκινάει με την φράση

« Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένα γέρικο δέντρο.....».

Ίσως να σας βοηθούσε στην ιστορία και ένα κουτάκι που βρήκα στον κήπο μου μόλις πήγα να κόψω λίγα μαρούλια. Κάπου εκεί ανάμεσα στα φύλλα κάτι έλαμπε, και τι να δω; Ένα κουτί, μικρό αλλά γεμάτο εκπλήξεις. Μόλις το άνοιξα κατάλαβα ότι ήταν ένα μαγικό κουτάκι που θα μας βοηθούσε με κάποια ερωτήματα να φανταστούμε την ιστορία μας.

Τα ερωτήματα αυτά ήταν:

- Πού ήταν αυτό το γέρικο δέντρο και τι δέντρο ήταν;
- Ποια εποχή ήταν;
- Ποιοι ζούσαν εκεί;

Τι φωνές ακουγόntonταν λίγο παρακάτω;

Επίσης θα ήταν πολύ ωραίο να ζωγραφίζατε και ένα μέρος αυτής της ιστορίας και να μου στείλετε και την ζωγραφιά.

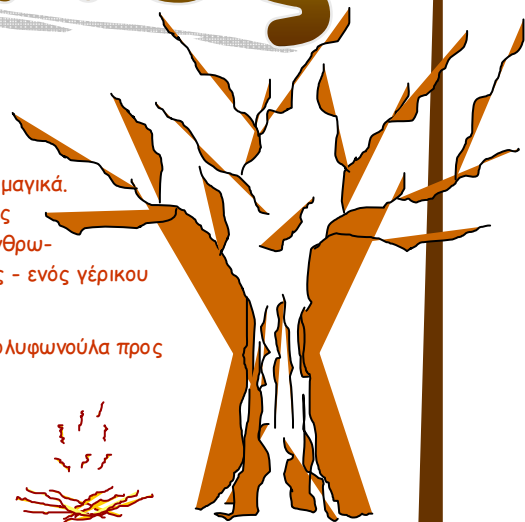
Είμαι πολύ περιεργη να διαβάσω πόσες διαφορετικές ιστορίες θα προκύψουν στο τέλος και αφού μου τις στείλετε, θα πάρουν μέρος στο επόμενο μας τεύχος του περιοδικού πολυφωνίες.

Έχετε κέφι να ξεκινήσουμε την ιστορία;

Ελάτε λοιπόν να φανταστούμε όλοι μαζί ότι έχουμε κάτσει γύρω-γύρω στην φωτιά, εκεί όπου υπάρχει ένα γέρικο δέντρο. Ίσως κι εμείς να γίνουμε χαρακτήρες αυτής της ιστορίας.

Σας εύχομαι καλά ονειρέματα!!!

Η Πολυφωνούλα

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΑΙ ΈΝΑΝ ΚΑΙΡΟ...	1
ΟΜΑΔΑ ΠΑΙΔΙΩΝ Δ.Ε.Ν. ΞΑΝΘΗΣ	2
ΟΜΑΔΑ ΠΑΙΔΙΩΝ Δ.Ε.Ν. ΣΑΤΤΩΝ	2-3
ΟΜΑΔΑ ΠΡΟΕΦΗΒΩΝ Δ.Ε.Ν. ΚΟΜΟΤΗΝΗΣ	4-5
ΟΜΑΔΑ ΠΑΙΔΙΩΝ (HAPPY GROUP) Δ.Ε.Ν. ΙΑΣΜΟΥ	6-7
ΟΜΑΔΑ ΠΡΟΕΦΗΒΩΝ Β' Δ.Ε.Ν. ΓΛΑΥΚΗΣ	8
ΟΜΑΔΑ ΠΑΙΔΙΩΝ Δ.Ε.Ν. ΙΑΣΜΟΥ	9
ΟΜΑΔΑ ΠΑΙΔΙΩΝ Δ.Ε.Ν. ΚΟΜΟΤΗΝΗΣ	10-11
ΟΜΑΔΑ ΠΡΟΕΦΗΒΩΝ Δ.Ε.Ν. ΞΑΝΘΗΣ	12
ΟΜΑΔΑ ΠΡΟΕΦΗΒΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ Δ.Ε.Ν. ΞΑΝΘΗΣ	13
ΟΜΑΔΑ ΝΕΩΝ ΕΝΗΛΙΚΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ Δ.Ε.Ν. ΞΑΝΘΗΣ	13
ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ ΣΤΑ ΚΕ.Σ.Π.Ε.Μ.	14

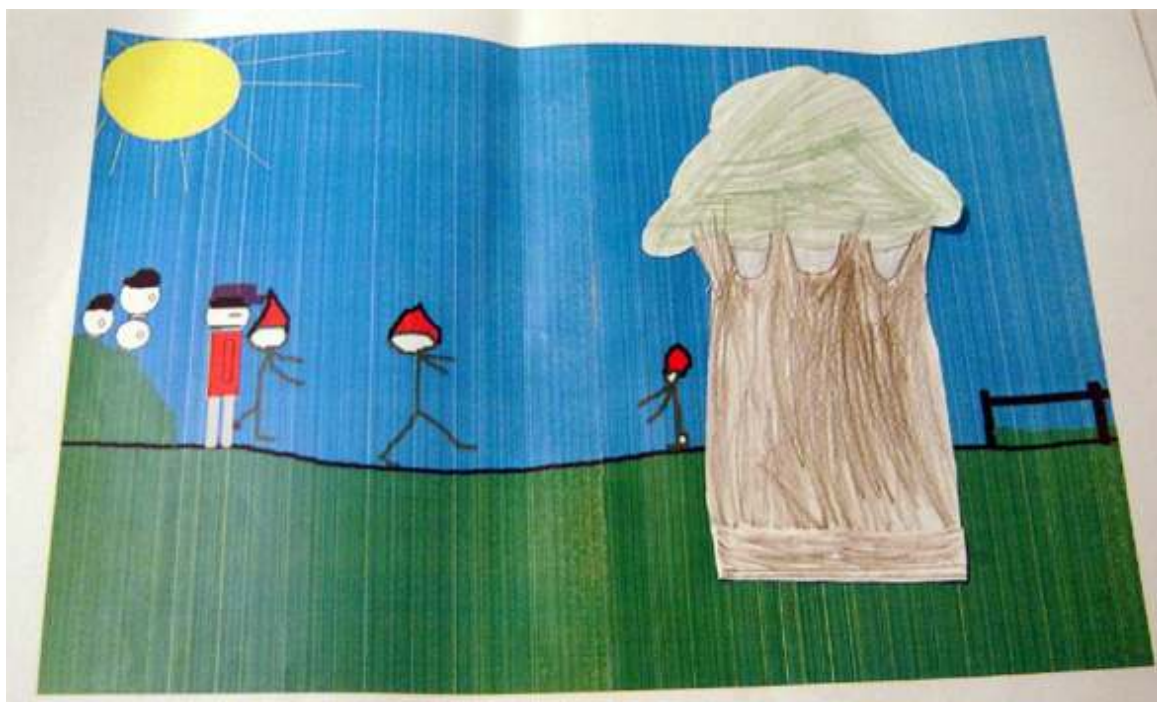
Μια φορά και έναν καιρό ήταν η χώρα Πάντα όπου υπήρχε ένα γέρικο δέντρο που έδινε κάθε μέρα στους κατοίκους οξυγόνο, καρπούς και την πολύτιμη σκιά του. Οι χωρικοί όμως δεν πρόσεχαν καθόλου το δέντρο και το άφηναν χρόνο με το χρόνο να ξεραίνεται. Το δέντρο μια μέρα άρχισε να αναρωτιέται για το τι θα απογίνουν όλοι εάν αυτό πεθάνει. Τον πόνο του αυτό άκουσαν μια παρέα μικρών παιδιών που κατοικούσαν στο χωριό και αποφάσισαν να κάνουν τα πάντα για να σωθεί το δέντρο. Έτσι σκέφτηκαν να φυτέψουν ένα καινούργιο δέντρο δίπλα του για συντροφιά, να το ποτίζουν κάθε μέρα και να πείσουν όλους τους χωρικούς για την αξία αυτού του δέντρου. Έτσι κατάφεραν να το σώσουν. Τότε όλοι οι χωρικοί αναρωτήθηκαν πως οι ίδιοι δεν σκέφτηκαν να σώσουν το δέντρο αυτό αλλά μερικά μικρά παιδιά τους έδωσαν ένα μεγάλο μάθημα προστατεύοντας το γέρικο δέντρο.

Και από τότε ζούνε αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένα γέρικο δέντρο. Οι άνθρωποι, όταν πήγαν στο δάσος είδαν ένα μεγάλο δέντρο. Και ήθελαν να το κόψουν. Πήγαν και το έκοψαν. Ο ξυλοκόπος πήγε σπίτι και είπε στη γυναίκα του εγώ έκοψα ένα δέντρο έλα να το φέρουμε σπίτι και να το κάνουμε ξύλα και να τα βάλουμε στη σόμπα. Από εκείνη την ημέρα μια χρονιά έζησαν πολύ καλά.

Μπιλγκέ

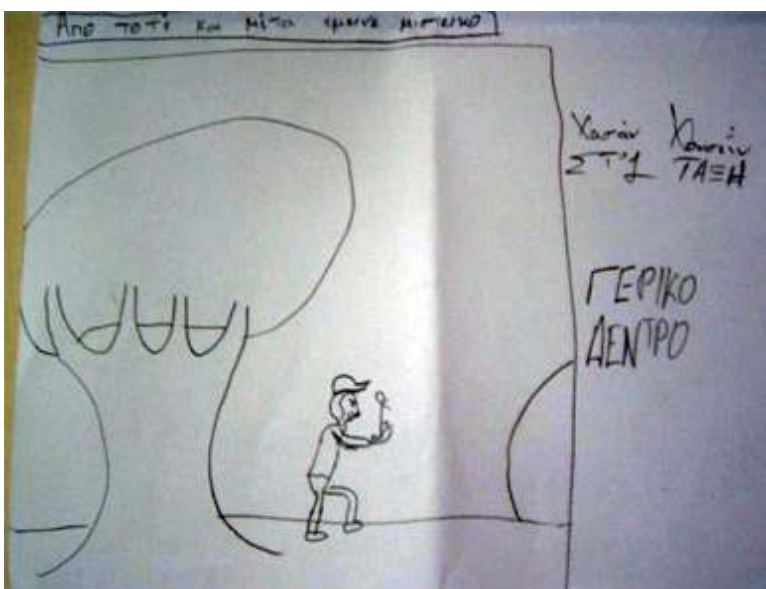

ΓΕΡΙΚΟ ΔΕΝΤΡΟ

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένα γέρικο δέντρο. Ήταν πολύ μεγάλο. Ήταν μπροστά από το μεγάλο χωράφι. Ήταν χειμώνας. Ζούσαν μικρά ανθρωπάκια. Τα μικρά ανθρωπάκια ζούσαν μέσα στο δέντρο. Εκείνα τα ανθρωπάκια ακούγονταν πολύ μόνο που τους ήξεραν τα τέσσερα αδέρφια, που ζούσαν πίσω από το χωράφι. Το ξέρεις πως το έμαθαν;

Μια φορά και έναν καιρό τα πράσινα ανθρωπάκια είχαν κάνει πάρτι γιατί είχαν γενέθλια. Άκουσαν τα τέσσερα αδέρφια και πήγαν εκεί και τους είδαν να χορεύουν. Ένας βγήκε και είπε τι είστε, και τι κάνετε;

Τα μικρά ανθρωπάκια είπαν: Εμείς είμαστε φίλοι, συγγνώμη που σας ενοχλήσαμε, να γίνουμε φίλοι, σε κανέναν μη το πείτε αυτό, εδώ πέρα που μας είδατε. Το είπαν αυτό γιατί μπορούσαν οι άνθρωποι να τα πούνε σε όλους. Έτσι μπορούσαν να τα κλέψουν.

Τέσσερα αδέρφια: εντάξει δεν θα το πούμε σε κανέναν.

Πράσινα ανθρωπάκια: ευχαριστούμε πολύ πάμε να παίξουμε.

Τέσσερα αδέρφια: εντάξει φίλε πάμε.

Και πήγανε.

Από τότε και μετά έμεινε μυστικό. Ήταν για πάντα μυστικό.

Χασάν Χουσεΐν

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένα γέρικο δέντρο...

Την ώρα που πέφτεις στο κρεβάτι να κοιμηθείς, αν κοιτάξεις ευθεία πάνω από το μαξιλάρι σου, στη δεξιά γωνία του ταβανιού βρίσκεται ένα πολύ μικρό, τοσοδούλικο, κομμάτι γης. Αν ακούσεις προσεκτικά ίσως, ίσως λέω, να ακούσεις και τον ήχο από πολλούς ανέμους μαζί. Καλά το κατάλαβες! Μόλις ανακάλυψες ένα πολύ-πολύ μικρό τμήμα της Παραμυθοχώρας, το νησί με τη σπηλιά των χιλίων ανέμων.

Ας πάμε μέχρι εκεί...

Μια φορά και έναν καιρό, λοιπόν, στην όμορφη Παραμυθοχώρα, στο βουνό που οι ντόπιοι το ονόμασαν «Φου - φσος», υπήρχε ένα γέρικο δέντρο, τόσο μεγάλο σε ηλικία που είχε ξεχάσει ακόμη και το όνομά του! Θυμόταν, βέβαια, πάντοτε, τη μια και μοναδική δουλειά που του είχε αναθέσει ο Φοίνικας, ο μυθικός βασιλιάς της Παραμυθοχώρας: να αναζητάει στο βουνό χαμένους ταξιδιώτες και να δείχνει, μόνο σ' αυτούς που το αξίζουν, την είσοδο της σπηλιάς των χιλίων ανέμων, με τους αμύθητους θησαυρούς.

Ελάχιστοι είχαν την τύχη να το δουν από κοντά και να θυμούνται πώς ακριβώς ήταν. Μέχρι και εμείς, οι Παραμυθάδες, έχουμε ξεχάσει

την όψη του! Ας είναι καλά, όμως, οι έξι ήρωες της Παραμυθοχώρας που στην τελευταία τους αναζήτηση για τον άρχοντα Ελίαν έτυχε να συναντήσουν το γέρικο δέντρο και να περάσουν αρκετή ώρα μαζί του ώστε να το θυμούνται:

ΚΑΣΤΟΡ: Είχε μια μεγάλη μύτη...

ΤΑΛΚ: ...από κλαδιά και ρίζες!

ΌΛΑΝΤΑΞΗ: ...που έφτανε μέχρι το πάτωμα,

ΓΚΟΘΑΡ: ...και κάτι μεγάλες κουφάλες πάνω από τη μύτη σαν μάτια...

ΤΑΛΚ: Μέσα ζούσαν δύο σκιουράκια που έβλεπαν αυτά αντί για το δέντρο και του ψιθύριζαν τα πάντα στο αυτί του.

ΒΙΔΩΝΗΣ: Τώρα θυμάμαι! Είχε και κλαδιά ξερά παντού αντί για μαλλιά και...

ΚΑΣΤΟΡ: ...και ΡΙΖΕΣ ΜΕΓΑΛΕΣ για πόδια που βγαίνανε από το χώμα και ξαναμπαίνανε όταν περπατούσε.

Σαν τώρα να θυμόμαστε και την ιστορία του γέρικου αυτού δέντρου...Κάποτε το βουνό «Φου-φσος» είχε πολλά δέντρα, δάσος ολόκληρο! Το δέντρο μας, μικρό τότε, ζούσε στην είσοδο της σπηλιάς των χιλίων ανέμων, μαζί με όλους τους φίλους του και την οικογένειά του, ώσπου... ΞΕΣΠΑΣΕ ΜΙΑ ΠΥΡΚΑΓΙΑ και μόνο αυτό σώθηκε...Δεν πέρασαν αρκετές μέρες που καθόταν μόνο του και το πήρε απόφαση: ΘΑ ΞΕΦΥΓΕ ΑΠΟ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΚΑΝΕΝΑΝ ΝΑ ΜΙΛΗΣΕΙ! Οι ρίζες του δεν ήταν ακόμη χοντρές και με ευκολία μπόρεσε να ξεριζωθεί και να αρχίσει το ταξίδι του. Περπατούσε για μέρες αλλά όσο μακριά και αν έφευγε, όπου και αν πήγαινε, για έναν παράξενο λόγο ξαναγυρνούσε πάντα πίσω στην είσοδο της σπηλιάς. Χρόνια πολλά πέρασαν και το δέ-

ντρο μας συνέχιζε να περπατά και να προσπαθεί να ξεφύγει χωρίς αποτέλεσμα...μέχρι που ξέχασε τι πραγματικά ήθελε να κάνει, ξέχασε τους γονείς του και τους φίλους του, ξέχασε τα πάντα εκτός από την είσοδο της σπηλιάς, το μέρος από όπου ξεκίνησε την περιπέτειά του. Ο Φοίνικας, λοιπόν, για να δώσει ένα νόημα στη ζωή του δέντρου, του ανέθεσε μια δουλειά: να περιφέρεται, όπως και έκανε άλλωστε, στο βουνό και να δείχνει στους χαμένους ταξιδιώτες, όπως είπαμε, το δρόμο για τη σπηλιά. Το δέντρο υπάκουσε, μόνο που έδειχνε το δρόμο μόνο σ' αυτούς που θυμόντουσαν τους γονείς τους! Και αυτό γιατί όταν άκουγε τους ταξιδιώτες να μιλούν για τους γονείς τους ησύχαζε, καθώς από κάθε μία περιγραφή ταξιδιώτη έπαιρνε και από κάτι, προκειμένου να φτιάξει σιγά - σιγά μια δικιά του εικόνα για τους γονείς και τους φίλους του, για να έχει κάτι να θυμάται σ' αυτό το αιώνιο ταξίδι του, μέχρι να καταφέρει κάποτε να ξεφύγει από το βουνό...

ΒΙΔΩΝΗΣ: Είναι αλήθεια! Και εμείς έτσι βρήκαμε τη σπηλιά!

ΓΚΟΘΑΡ: Εγώ του είπα για τον πατέρα μου, όταν ήταν βασιλιάς της ζούγκλας μας, που ήταν το πρώτο και το τελευταίο μαύρο λιοντάρι στην ιστορία!

ΚΑΣΤΟΡ: Εγώ του είπα για τον πατέρα μου που ήταν ξυλουργός και τη μητέρα μου, για το μαγαζάκι που είχαμε στο δάσος, για τα πρώτα μου γράμματα και λογαριασμούς που μου έμαθαν να κάνω!

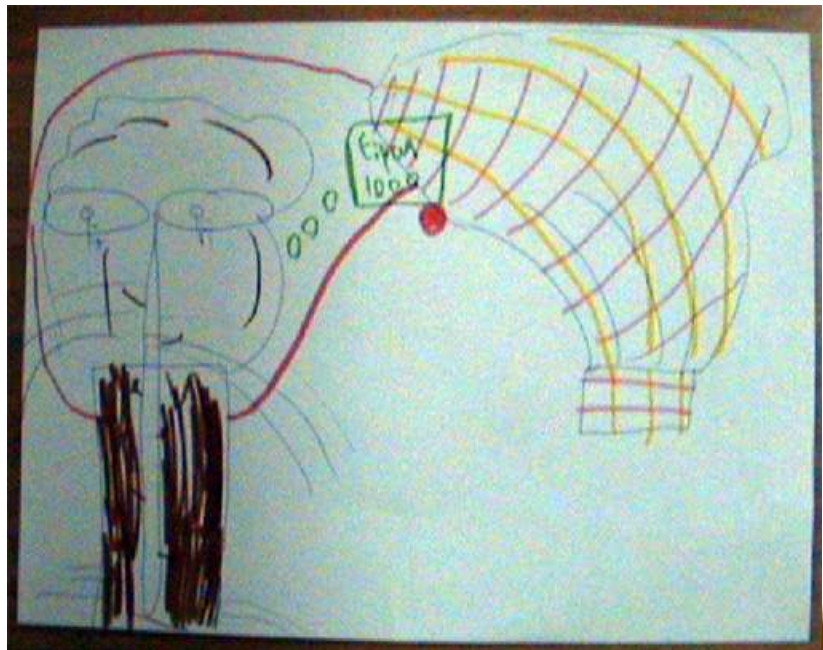
ΌΛΑΝΤΑΞΗ: Ναι και εγώ του είπα για όλη τη φυλή μου που θυμώνουν με το παραμικρό και που μ' έδιωξαν από το χωριό, μέχρι να μάθω να θυμώνω και εγώ.

ΤΑΛΚ: Εγώ του είπα την αλήθεια. Δεν γνώρισα τους γονείς μου αλλά μίλησα για το ζωτικό, το φίλο μου, που είναι για μένα και πατέρας και αδερφός!

ΚΑΣΤΟΡ: Και έτσι μας έδειξε τελικά το δρόμο!

ΌΛΑΝΤΑΞΗ: Αλλά δεν τον αφήσαμε έτσι! Του φτιάξαμε ένα αερόστατο με πολλά κουμπιά και διάφορα κόλπα, για να μπορέσει να φύγει τελικά από το βουνό, που τόσο πολύ θέλει.

ΒΙΔΩΝΗΣ: Ναι! ΝΑΙ! Να και τα σχέδια που φτιάξαμε...

Έτσι λοιπόν, το δέντρο κατάφερε να φύγει από το βουνό και οι φίλοι μας κατάφεραν να βρουν τη σπηλιά των χιλίων ανέμων. Αν ποτέ βρεθείς και εσύ στο βουνό Φου – φος και ψάχνεις τους θησαυρούς της σπηλιάς, να 'χεις μαζί σου και έναν χάρτη γιατί δεν υπάρχει κανείς πια να σου δώσει οδηγίες σε περίπτωση που χαθείς!

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένα γέρι-κο δέντρο και ήταν ροδιά. Αυτό το δέντρο ήταν πολύ μεγάλο, σαν σπίτι. Τα κλαδιά του απλώνονταν μέχρι κάτω ώστε όλοι μπορούσαν να κόβουν ρόδι για να φάνε. Σε αυτό το δέντρο ζούσε μια ομάδα από 15 νυχτερίδες. Ήταν το σπίτι τους εκεί. Το γέρικο δέντρο ήταν κοντά στην λίμνη, στην λίμνη όμως ζούσε και ο Ντόναλτ. Ο Ντόναλτ τρόμαξε τις νυχτερίδες και το δέντρο έγινε το σπίτι του. Το δέντρο είχε μια πόρτα που άνοιγε με ένα πράσινο κλειδί. Ο Ντόναλτ έχει ένα βάζο, που έχει μέσα χρυσά,

το οποίο του είχε μείνει από τον προπάππου του και το έκρυβε στις ρίζες του δέντρου. Είχε κάνει και σκαλοπατάκια για να κατεβαίνει και να το κρύβει. Αυτό το βάζο είναι μαγικό γιατί ό,τι επιθυμούσε γινόταν πραγματικότητα, και το δέντρο είχε αποκτήσει μαγεία από το βάζο που είχε μέσα. Ήταν καλοκαίρι. Ο Ντόναλτ αποφάσισε να πάει στη θάλασσα. Όταν γύρισε σπίτι του από τη θάλασσα, είχε πεινάσει πολύ και είπε να φάει ένα ρόδι. Μόλις πλησιάζει όμως το σπίτι του στη λίμνη συναντάει ένα αρκουδάκι. Περνούσε το αρκουδάκι τυχαία από εκεί, είδε το δεντρόσπιτο και είπε να πάει προς τα

εκεί. Αυτό το αρκουδάκι ήταν λυπημένο και έκλαιγε επειδή τρομοκράτες είχαν σκοτώσει τους γονείς του. Και ο Ντόναλτ είπε στην αρκούδα «Μπόν-μπόν».

- *Τι έγινε; Ρωτάει ο Ντόναλτ.*
- *Τίποτα! Λέει η αρκούδα.*

Ο Ντόναλτ δεν κάλεσε την αρκούδα στο σπίτι γιατί φοβόταν μήπως κλέψει το βάζο έτσι η αρκούδα έφυγε.

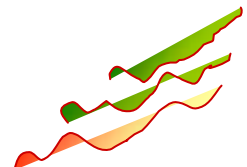
Φεύγοντας βλέπει μια πασχαλίτσα. Η αρκούδα είδε την πασχαλίτσα και της είπε: έλα εδώ γλυκιά πασχαλίτσα! Και η Πασχαλίτσα έρχεται στο χέρι της αρκούδας.

- *Τι έγινε αρκούδα είπε η πασχαλίτσα.*

- *Αρκούδα: σκότωσαν τους γονείς μου.*
- *Πασχαλίτσα: λυπάμαι πολύ. Ας είμαστε από εδώ και πέρα φίλοι.*

Γύρισαν πίσω και είδαν μια πάπια στην λίμνη. Έγιναν όλοι φίλοι και άρχισαν να τρώνε μανιτάρια μαγικά που βρίσκονται κοντά στην λίμνη. Δεν είχαν τίποτα άλλο να φάνε. Από τα μανιτάρια έπαιρναν δύναμη και ό,τι ήθελαν μπορούσαν να κάνουν. Ο Ντόναλτ τους υποδέχθηκε στο σπίτι του, τους είπε την μαγεία του βάζου και μοιραστήκανε το χρυσό. Και αυτή έζησαν καλά.

HAPPY GROUP!

ΕΝΑ ΓΕΡΙΚΟ ΔΕΝΤΡΟ

Μια φορά και έναν καιρό στο χωριό μας την Γλαύκη ζούσε ένα γέρικο δέντρο, τόσο μεγάλο που κάποιες φορές ακουμπούσε στα σύννεφα.

Αυτό το δέντρο στα δύσκολα χρόνια της φτώχειας, των αρρωστιών βοηθούσε όλα τα ζωντανά πλάσματα για να επιβιώνουν καλά... Είχε μαγικές ικανότητες, άλλες φορές έτρεφε το χωριό με μέλι, άλλες φορές με τα νοστιμότερα υπέροχα φρούτα του, τις δε ρίζες του τις χρησιμοποιούσαν για φάρμακα.

Κάποια φορά ένας άνθρωπος που μισούσε τους άλλους ανθρώπους αποφάσισε να κόψει αυτό το δέντρο. Πήρε λοιπόν το τσεκούρι του και άρχισε να κόβει το κορμό του δέντρου, και έκοβε... έκοβε...

Και καθώς έκοβε κάποιες φορές άκουγε και διάφορες φωνές, αλλά δεν έδινε σημασία...

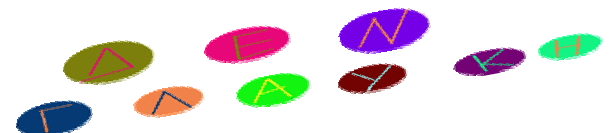
Άρχισε να βραδιάζει, κουράστηκε να κόβει τον μεγάλο γέρικο κορμό του δέντρου και αποφάσισε να πάει σπίτι του για να ξεκουραστεί και να συνεχίσει την επόμενη μέρα...

Αφού έφαγε λίγο ψωμί, μια φέτα τυρί και λίγες ελιές, ήπια το γάλα του και τον πήρε ο ύπνος.

Στο όνειρό του είδε αυτό το γέρικο δέντρο να του λέει ... *"όσο και να κόβεις δεν μπορείς... Εγώ ήρθα σε αυτόν τον κόσμο για να βοηθάω τους φτωχούς, τους πονεμένους και τους αρρώστους... Όσο και να κόβεις δεν μπορείς ..."*

Την άλλη μέρα το πρωί πήρε ξανά το τσεκούρι του και πήγε να αποτελειώσει το δέντρο... Καθώς έφτασε εκεί είδε ότι το δέντρο δεν είχε ούτε μία γρατζουνιά... Από εκείνη την στιγμή και πέρα κατάλαβε ότι η σκέψη του για το δέντρο ήταν άχρηστη... Πέταξε το τσεκούρι του, γονάτισε και ζήτησε μια μεγάλη συγγνώμη. Το δέντρο έζησε καλά, οι χωριανοί καλύτερα, όσο για εμάς ακόμη πιο καλά και ευτυχισμένα.

Μια φορά ζούσε ένας άνθρωπος σ' ένα χωριό. Μία μέρα, φύτεψε ξαφνικά από μόνο του στην αυλή του, ένα παράξενο δενδράκι.

Αυτός το πότιζε, το σκάλιζε, γιατί πολύ του άρεσε να το βλέπει να μεγαλώνει.

Και μια ωραία μέρα, αυτό άνθισε και μετά από λίγο καιρό έβγαλε και φρούτα.

Μα τι περίεργο δέντρο! Αντί να έχει φρούτα στα κλαδιά του, είχε ρούχα, παπούτσια, ψωμιά, κασέρια, κουλουράκια, πορτοκαλάδες, παιχνίδια κι άλλα πολλά! Ο άνθρωπος πήγε κοντά του και το ρώτησε με απορία:

-Πως είναι τ' όνομά σου; Δεν έχω ξαναδεί κάτι σαν εσένα! Και κείνο απάντησε αμέσως:

-Είμαι το Δέντρο της Αγάπης . Φύτεψα εδώ γιατί στο χωριό σας ζουν -για λίγο- και άνθρωποι που ήρθαν διωγμένοι από τις μακρινές τους πατρίδες και μπορεί να πεινάνε , να κρυώνουν, να θέλουν να παίξουν. Μπορείς να κόβεις τα "φρούτα" μου και να τους τα δίνεις.

Μόνο να ξέρεις, πως κόβονται μόνο αν είναι να τα δώσεις σε ανθρώπους που τα έχουν ανάγκη. Αλλιώς ! Με τίποτα δεν μπορείς να τα ξεκολλήσεις απ' τα κλαδιά! Φώναξε όλα τα παιδιά, να μαζέψουν τα "φρούτα" για να τα μοιράσουν στους ανθρώπους που τα χρειάζονται!

Σ' αυτούς που έχουν φύγει από τις χώρες τους και ψάχνουν έναν τόπο για να δουλέψουν και να ζήσουν καλύτερα.

Αυτά είπε το Δέντρο της Αγάπης, κι όταν ήρθαν τα παιδιά να κόψουν τα "φρούτα" του χαμήλωσε τα κλαδιά του για να τα φτάνουν. Κι ύστερα όταν μοιράστηκαν τα "δώρα" στους ανθρώπους που έπρεπε, έβγαλε καινούργια φρούτα-χαμόγελα. Κι έγινε το χαμογελαστό δέντρο.

Αυτά έγιναν- και γίνονται και τώρα- στο χωριό που το λένε Ίασμος δηλαδή Γιασεμί, όπου το Χαμογελαστό Δέντρο της Αγάπης ζει και βασιλεύει, κι όλο ανθίζει, κι όλο βγάζει φρούτα, που χαρίζονται, γιατί όλα τα παιδιά το φροντίζουν, το σκαλίζουν, το ποτίζουν, του μιλάνε, στέκονται δίπλα του γιατί το αγαπάνε...

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΔΕΝΤΡΟ

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένα γέρικο δέντρο, πολύ μεγάλο και είχε πολλά φύλλα και είχε πολλούς φίλους ... και είχε πολλά μήλα... Μεχμέτ

Δάσος

Κόβω από δέντρο
Έκοψα δέντρο !!!
Γιαβούζ

Το όνομα

Τα δέντρα που μιλάνε !!! Και αυτό το δέντρο είναι το πιο παλιό δέντρο. Δίπλα του συνέχεια φυτρώνουν καινούρια.

Σουλέ Εμέλ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένα γέρικο δέντρο. Αυτό το δέντρο ήταν πολύ μεγάλο και έχει πολλά φύλλα. Το όνομα του είναι Δημήτρης. Ο Δημήτρης έχει παιδί που το όνομά του είναι Κωνσταντίνα. Η Κωνσταντίνα είναι κορίτσι. Μια μέρα το δέντρο Δημήτρης πέθανε και η Κωνσταντίνα λυπήθηκε πολύ.

Σουχεντά

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

Güzel göğ kuşğının altında çocuktóp oynuyor ve ağaçlar var. Çocuk topu ağaçlara atınca ağaç bağırarak top karnına gelince karnım açıldı demiş çocuk afedersin demis senin adinne diye sormuş benim adım ağaç demiş.

Κάτω από το ουράνιο τόξο το παιδί παίζει μπάλα και υπάρχουν δέντρα. Όταν το παιδί ρίχνει την μπάλα στα δέντρα το δέντρο φωνάζει, έρχεται στην κοιλιά του και λέει πόνεσε η κοιλιά μου. Το παιδί λέει συγγνώμη και το ρωτάει πως το λένε και αυτό λέει με λένε δέντρο.

Ταΐφούν

Μια φορά
και ένα
καιρό ήταν
ένα γέρικό

δέντρο που μασούσε τα φύλλα του. Για αυτό το λόγο τα άλλα δέντρα το φοβόντουσαν και δεν ήθελαν να το κάνουν παρέα. Νόμιζαν πως αν γίνονταν φίλοι μαζί του θα έτρωγε και τα δικά τους φύλλα. Μια μέρα, μια πολύχρωμη πεταλούδα στάθηκε σε ένα κλαδί του και είδε το δέντρο να κλαίει δυνατά. Τότε το ρώτησε τι έχει και γιατί κλαίει. Το δέντρο της είπε ότι νοιώθει μοναξιά και έχει γεράσει χωρίς να έχει κανένα φίλο. Η πεταλούδα όμως ήθελε να μάθει γιατί είχε μείνει μόνο του και έτσι το δέντρο άρχισε να της διηγείται την ιστορία του. Κάποτε είχε πάρα πολλούς φίλους,

όμως σκεφτόταν μόνο του εαυτό του και τους φερόταν άσχημα. Έτσι έχασε όλους τους φίλους του και έμεινε μόνο του. Από τότε από τη στεναχώρια του άρχισε να τρώει τα φύλλα του. Η πεταλούδα συγκινήθηκε και ένοιωσε το πόνο του. Όμως του είπε πως για να έχουμε φίλους πρέπει να τους σεβόμαστε, να τους αγαπάμε και να τους υπολογίζουμε. Καθένας μας όμως αξίζει μια δεύτερη ευκαιρία. Έτσι γίνανε φίλοι και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένα γέρικο δέντρο που βρισκόταν σε ένα πολύ μακρινό χωριό. Το δέντρο αυτό είχε τόσο μεγάλη σκιά γι' αυτό όλοι οι νέοι του χωριού μαζεύονταν εκεί για να παίξουν, να τραγουδήσουν και να χορέψουν. Κάθε μέρα εκεί, θάρρεις και γινότανε ένα μεγάλο γλέντι. Κάποιοι από το διπλανό χωριό όμως το ζήλησαν αυτό και ένα βράδυ αποφάσισαν να κόψουν το δέντρο. Κάθε φορά που βαρούσαν το τσεκούρι όμως το δέντρο μεγάλωνε πιο πολύ. Κατακουρασμένοι αυτοί κάθισαν κάτω από το δέντρο και

άρχισαν να αναρωτιούνται γιατί δεν πάθαινε τίποτα. Τότε το δέντρο δεν άντεξε και τους είπε: "Εγώ τρέφομαι από το γέλιο και τη χαρά των νέων, αυτά μου δίνουν δύναμη, αν ποτέ τα στερηθώ αυτά

τότε θα ξεραθώ και θα εξαφρανιστώ". Τότε και αυτοί κατάλαβαν ότι όσο και να προσπαθήσουν δεν μπορούν να εξαφρανίσουν το γέλιο και τη χαρά των νέων.

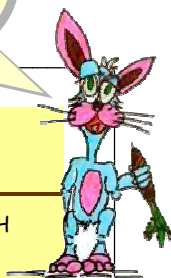

**ΜΕΡΙΚΕΣ ΦΟΡΕΣ ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΧΩΡΙΖΟΥΝ,
ΟΙ ΜΝΗΜΕΣ ΟΜΩΣ ΜΕΝΟΥΝ...**

ΟΙ ΜΝΗΜΕΣ ΕΝΟΣ ΓΕΡΙΚΟΥ ΔΕΝΤΡΟΥ

Ήταν κάποτε παλιά, πριν πολλά-πολλά χρόνια σε μια μακρινή πόλη, ένα δέντρο που το είχε φυτέψει ο μικρός γιος μιας οικογένειας με πολλή αγάπη. Μέρα με τη μέρα ο νέος και το δέντρο μεγάλωναν μαζί, χειμώνες καλοκαιριά, χιόνια, ζέστη πέρασαν. Η μοίρα όμως που τους κοιτούσε από ψηλά με ζήλια αποφάσισε να τους χωρίσει. Ο νέος ξεριζώθηκε και πήγε να ζήσει πολύ μακριά, το δέντρο είχε όμως ριζώσει τόσο βαθιά που έμεινε πίσω. Τα χρόνια κύλησαν και πάλι, ο νέος γέρασε, άσπρισαν τα μαλλιά του και έχασε τη μνήμη του. Τίποτα δεν μπορούσε πλέον να θυμηθεί ούτε το όνομα του, το μονό όμως που θυμόταν ήταν το δέντρο του και το δέντρο όμως μέρα με τη μέρα άρχισε να μαραζώνει από τότε που έφυγε ο νέος.

Μια νέα δράση
ανοίγει κύκλο ζωής
στα ΚΕ.Σ.Π.Ε.Μ.!

**ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΦΗΓΗΣΕΩΝ
2007 - 2008**

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ '07	...ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ...
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ '07	...ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΑΠΡΟΣΚΛΗΤΟΥΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ...
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ '08	...ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΟΝΕΙΡΑ...
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ '08	...ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΜΟΝΑΧΙΚΑ ΔΕΝΤΡΑ...
ΜΑΡΤΙΟΣ '08	...ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ...
ΑΠΡΙΛΙΟΣ '08	...ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ...
ΜΑΪΟΣ '08	...ΠΟΛΥΧΡΩΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ...
ΙΟΥΝΙΟΣ '08	...ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ...

... ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ ΣΤΑ ΚΕ.Σ.Π.Ε.Μ.

«Μια φορά κι έναν καιρό...» αφηγείται σε μαθητές και μαθήτριες, γονείς και εκπαιδευτικούς η συνεργάτης των Δ.Ε.Ν. - και αφηγήτρια- Τίνα Λυγδοπούλου.

Κάθε μήνα, οι ιστορίες αντιστοιχούν με μια συγκεκριμένη θεματική ενότητα. Κάθε μήνα, μας ταξιδεύουν σε κόσμους που μόνο τα παραμύθια έχουν τη δύναμη να μας μεταφέρουν.

Αν είσαι κι εσύ ανάμεσα στους ταξιδιώτες αυτής της Παραμυθοχώρας, οι ΠΟΛΥΦΩΝΙΕΣ σε προσκαλούν να μας στείλεις τις εντυπώσεις σου!

Ευχόμαστε καλά ταξίδια σε μικρούς και μεγάλους!

ΚΕ.Σ.Π.Ε.Μ. ΞΑΝΘΗΣ
Ρ. ΦΕΡΑΙΟΥ 2 & 2ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
ΤΗΛ: ΦΑΞ 25410-22096
Email: den_xan@otenet.gr

ΚΕ.Σ.Π.Ε.Μ. ΚΟΜΟΤΗΝΗΣ
ΜΗΛΑΤΙΑΔΗ 2
ΤΗΛ-ΦΑΞ: 25310-83304
E-mail: denkom@gmail.com

Σε μια πολύχρωμη γωνιά του Κ.Ε.Σ.Π.Ε.Μ.
υπάρχει το 'Δημιουργικό Εργαστήριο Νέων'
όπου όλοι οι νέοι είναι ευπρόσδεκτοι.

Σκοπός μας είναι να γεμίσουμε το χρόνο & το χώρο μας
με όσα χωράει η φαντασία μας.

Ξεκινώντας από τις επιθυμίες μας,
βρίσκουμε τρόπους να συνεργαστούμε για ένα κοινό αποτέλεσμα.
Κατασκευάζοντας, ζωγραφίζοντας, παίζοντας και συζητώντας,
αφήνουμε τη φαντασία μας να εκφραστεί και να μας ταξιδέψει
σε κόσμους που δημιουργούμε μαζί.

ΕΛΑ ΝΑ ΜΑΣ ΓΝΩΡΙΣΕΙΣ ΑΠΟ ΚΟΝΤΑ!
Εμπυχωτές Δημιουργικού Εργαστηρίου Νέων

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΕΠΕΑΕΚ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ
ΣΥΓΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ
Επιχειρησιακό Πρόγραμμα
Εκπαίδευσης και Αρχικής
Επαγγελματικής Κατάρτισης